

De mobiele 'coffee corner' voor dak- en thuisloze mensen in Amsterdam

MAART

Voorwoord

Hoi allen! Deze nieuwsbrief is iets anders dan normaal, want het is de laatste die ik (Britt) schrijf als coördinator van de Koffiëts. Ik ga het stokje na twee jaar namelijk overdragen aan mijn Diaconie-collega Sarah Klerks. Vanaf 1 maart staat zij aan het stuur van de Koffiëts - en start ik met een nieuwe baan. Naast dat ik het natuurlijk jammer vind om te stoppen bij de Koffiëts als coördinator, is dankbaarheid absoluut de overheersende emotie. Dankbaar voor de fantastische & toegewijde vrijwilligers - die door weer en wind op pad gaan om onze doelgroep een hart onder de riem te steken. Dankbaar voor al onze donateurs - zonder jullie konden we dit mooie project niet voortzetten. En tot slot: dankbaar voor alle inspirerende, eigenzinnige, grappige en lieve mensen die wij tijdens het fietsen ontmoeten - zij maken ieder fietsronde een uniek feestje!

Vrolijkheid kent geen (reali)tijd

Ter afsluiting zal ik een van de vrolijkste Koffiëts-momenten met jullie delen die ik mij van de afgelopen twee jaar kan herinneren.

"Het was hoogzomer, en we fietsten door een druk Vondelpark. Overal om ons heen genoten mensen op kleedjes van de zon. Op een bankje zat een dakloze meneer die wij vaker zien - hij was erg in zijn sas, en wilde zeker wel een broodje kaas met een kopje koffie. Terwijl we dit voor hem pakten vroeg ik hem naar zijn dag. Die was "fantastisch." Hij zou namelijk zometeen naar een The Rolling Stones concert gaan. Hij had VIP-kaartjes gekregen, en kende de bandleden. Grinnikend vroeg ik hem naar zijn favoriete nummer. Zonder te aarzelen sprong hij op het bankje - en begon hij te zingen "I see a red door and I want it painted black..." Hij begeleide zichzelf daarbij op een luchtgitaar (later werd dit een lucht drumtoestel), en maakte er een echte show van. Al klappend moedigden mensen om ons heen hem aan. Na afloop vroeg hij ons enigszins buiten adem of we ook mee wilden naar de show, want dat kon hij wel regelen. Onder het mom van 'we moeten nog heel veel koffie uitdelen vandaag' bedankten we hem vriendelijk, en wensten we hem heel veel plezier, waarna we al neuriënd verder fietsten. Vrolijkheid - in welke vorm dan ook - is nou eenmaal aanstekelijk. En dat het zijn verhaal helemaal niet kon kloppen, was dan ook niet belangrijk."

En zo zijn er nog wel 100 bijzondere verhalen, want een ding is zeker: Koffiëtsen is nooit (ja, echt nooit!) saai!

Hartelijk dank voor het lezen & jullie steun aan de Koffiëts,

Britt Bom & het Koffiëts-team